

Strážovská výzva vo dvojici – putovanie z Uhrovca do Uhrovca

Ako sme sa zoznámili

Lenka: Tohto dlhonožného štramáka som registrovala len tak zbežne na ultrabežeckých podujatiach, no šanca lepšie ho spoznať sa mi naskytla až na virtuálnej Lazovke, kde bolo nad slnko jasnejšie, že toto je začiatok jedného krásneho (nielen) bežeckého priateľstva.

Braňo: Lenku som vídaval na ultratrailových pretekoch (naposledy perfektne zabehla pred-koronovú Kysuckú stovku a skončila medzi ženami tretia). Ale zoznámila nás až naša spoločná kamarátka Lucia, keď som sa pokúšal zložiť tím ultrašialencov na virtuálnu Lazovku. Cestou sme sa s Lenkou veľa rozprávali a témy (od serióznych až po úplne bláznivé) nám vydržali po celý deň. Z toho sympatického dievčaťa stále vyžaroval elán a dobrá nálada. Navzdory dramatickému záveru Lazovky (Lucia si zranila koleno tak nešťastne, že to potrebovalo lekára), mala Lenka odvahu ísť so mnou aj na ďalšiu akciu.

Prečo sme sa na takú šialenosť dali

Lenka: Rada by som za absolvovaním Strážovskej výzvy videla aj nejaký hlbší zmysel, no v skutočnosti som sa do tejto situácie dostala svojim neuváženým trepaním a asi aj nedostatočným pudom sebazáchovy. Alebo som to radšej už vytesnila, lebo naozaj neviem prísť na žiadny racionálny dôvod, prečo áno. Na druhej strane, neviem ani povedať prečo nie.

Braňo: Strážovskú výzvu som pôvodne chcel absolvovať z dvoch dôvodov - pochádzam z toho kraja a ako dieťa som každé ráno videl Vápeč z okna detskej izby. Druhý dôvod bol, že som chcel trochu natrénovať na Malofatranskú stovku. Lenkine dôvody nepoznám, ale na moju otázku "Skúsime to zabehnúť?" odpovedala "No čo už s tebou". Tým som na absolvovanie Strážovskej výzvy získal oveľa podstatnejší dôvod, než tie prvé dva...

O Strážovskej výzve

Lenka: Zbožnujem čas strávený v prírode. Či ide o beh alebo len také vysedávanie. Strážovská výzva predstavuje pre mňa možnosť spoznať miesta, na ktoré by som sa sama od seba asi nevybrala a stráviť čas s podobne zmýšľajúcou bytosťou. Okrem iného, 100 MKMK (Sto míľ krajom Malých karpát) už je za dverami. Treba trénovať.

Braňo: Pre mňa je Strážovská výzva niečím, čo na Slovensku dosť chýbalo - ťažká, osamelá stomíľovka rozmanitým, zaujímavým a miestami dosť divokým krajom prakticky bez turistov. Navyše, "self-supported" verzia dáva možnosť vyskúšať si aj ďalšie zručnosti okrem behu. Je to skrátka ideálna príležitosť na vyčistenie hlavy a zničenie nôh.

Príprava

Lenka: Pátram po zdrojoch vody, rozmýšľam, čo si obliecť, čo zabaliť. V oblečení toho príliš veľa nevymyslím, ostávajú verná trojkombinácia tenisky, kraťasy, tričko. Musím teda pozornosť obrátiť iným smerom, lebo sa snažím moc nemyslieť na to, čo nás o pár dní čaká. V priebehu týždňa teda stíham vymyslieť a napieť 3 druhy muesli tyčiniek a nahromadiť zásoby sladkostí tak, akoby sme šli minimálne

za polárny kruh. V podstate už nerobím nič ťažké, čo sa týka športu, len nejaký bicykel a pomalé výklusy. Snažím sa aj nadspať si hodiny do zásoby. Počasie, ani iné možné problémy veľmi neriešim...

Inak, pozeram predpoved pocasia, je dost pravdepodobne, ze nas chytia burky a zmokneme. Ale aspon bude teplo...

Preco pozeras predpovede? 😊

Si pokazis cely moment prekvapenia

Braňo: Oceňujem, že sa Lenka ujíma prípravy proviantu. Rozhodne to pozdvihne úroveň stravovania počas behu - táto akcia sa stáva gurmánskym zážitkom. Lenka pripravuje toľko jedla, až hrozí, že k batohom si budeme musieť zobrať igelitku:-)

Od Petra Gemerana, ktorý práve Strážovskú výzvu úspešne absolvoval, zisťujem polohu a stav (ne)existujúcich zdrojov vody. (Peter, vďaka za neoceniteľné informácie!). Preto si zabezpečujeme filtrovacie fľaše na vodu a dezinfekčné tabletky. To nám umožní bezpečne piť vodu z potokov a iných neoverených zdrojov. Vrelo odporúčam aj iným ultrabežcom.

Užitočné info pre ďalších masochistov:

Recept na odporúčané jedlo

Lenka: Tortily s fazuľovou plnkou (rozmixovaná červená fazuľa z konzervy so sušenými paradajkami, pečeným cesnakom a nadrobno pokrájanou červenou cibulkou, soľ, čierne korenie, harissa pasta, umeocot (alebo citrónová šťava)). Môj žalúdok ich celkom prijíma, je to zmena oproti sladkej chuti, hlavne sú ľahké a spratné do batôžka a vydržia aj v teple.

Braňo: Slaninu nakrájame na kocky. Zabalíme. Môj žalúdok dobre prijíma tak Lenkine tortily ako aj slaninu...

Zdroje a zabezpečenie vody

Tieto informácie sem vkladáme, aby sme pomohli ďalším nešťastníkom, ktorí sa pokúsia o absolvovanie Strážovskej výzvy. Pozor, na dostupnosť vody značne vplýva denná/nočná doba t.j. či sú obchody a pohostinstvá otvorené a či je človek schopný prameň potme, prípadne v hmle nájsť...

Informácie nižšie sú z našich vlastných skúseností a od Petra Gemerana + Braňa Gerega:

Uhrovec - pohostinstvo hneď pri štarte/cieli

Liešťany - nad Liešťanmi je potok, trasa vedie popri ňom, brali sme vodu z neho a pili cez filtre. Do dediny sme prišli neskoro v noci, všetko bolo zatvorené, ale ani sme nič nepotrebovali.

Za Suchým vrchom je vraj prameň - na turistickej značke má byť vyryté "VODA", prameň je vraj 200 od trasy, ale potme sme ho nenašli. (Info máme od Braňa Gerega).

Tesne nad Čičmanmi je vynikajúce a pekne upravené napájadlo aj s prístreškami. Povedal by som, že sa nedá minúť. No Peter Gemeran ho v noci obišiel, bez toho, že by si ho všimol. My sme tam boli už za svetla. V Čičmanoch sme preto vodu nehľadali, ale sú tam obchody/reštaurácie.

Za Strážovom sú studničky, ale v dosť biednom stave. Vodu sme tu nepotrebovali, ani nebrali. Peter Gemeran tu vodu bral z druhého prameňa v poradí a prežil to :-)

V Mojtíne sú Potraviny kúsok od križovatky, ktorou prechádza trasa - cca 100m vľavo - tam sme kúpili vodu. Dom jaskyniarov v Mojtíne, kde vraj má byť zdroj vody, sme neskúmali, nebolo treba, ale podľa Petra Gemerana tam voda nie je.

V Košeckom Podhradí je na trase krčma so sympatickým názvom - "RESET", tam sme doplnili vodu. Po trase je potom ďalšia, na pohľad fajnovejšia reštaurácia, ale tam sme už nezastavovali.

Takisto sú v Košeckom Podhradí popri trase rúrka s vodou a potom studňa - ochladzovali sme sa tam.

Za Vápčom smerom do Hornej Poruby je prameň aj potok. Krčma a obchod sú v Hornej Porube na dolnom konci, ďaleko od trasy. Vodu sme si vypýtali od ochotných obyvateľov.

Podľa Petra Gemerana je pri Omšenskej Babe prameň, ale nehľadali sme ho a ani sme ho nenašli.

V Trenčianskych Tepliciach je hneď pri zbehu do mesta (hneď pred poštou, kde sa treba odfotiť) krčma Ponorka. Tu sme doplnili vodu a najedli sa. Ale obchodov a krčiem je v Trenčianskych Tepliciach dosť.

V Petrovej Lehotě sa dá vypýtať voda od domácich, my sme nepotrebovali a ani nepýtali.

Posledná voda, ktorú sme dostali bola na chate Baske - domáci nám boli ochotní dať vodu aj hlboko po polnoci a dokonca nám ani nenadávali, za čo im touto cestou ďakujeme:-)

Po ceste sú v dolinách a v každej dedine potoky použiteľné ako (naozaj núdzový) zdroj vody.

Filtrovanie a dezinfekcia vody - naše vybavenie:

- Mäkká filtračná fľaša KATADYN BeFree 1 liter
- Dezinfekčné tablety KATADYN MICROPUR MF 1T

(Oboje sa dá kúpiť napr. v Alze)

Zdá sa, že to funguje, žiadne problémy sme kvôli (ne)pitnej vode nemali.

Deň D - Strážovská výzva

Pred štartom:

Lenka: S Braňom sme dohodnutí na stretnutí v Trenčíne, cestou vo vlaku si naplno vychutnávam to, že sedím. Tuším, že nasledujúcich pár (to ešte neviem, že desiatok) hodín budem na nohách a tak si len tak hoviem na sedačke a usmievam sa na milého pána v sandáloch s ponožkami, čo sedí obďaleč.

Braňo: Do Trenčína cestujem v piatok poobede služobne a tvárim sa, že klientovi robím láskavosť. Idem k nemu už obutý v zablatených trailových teniskách. Krátko po štvrtej končím a stretávam sa s Lenkou. Sadáme do auta a vyrážame do Uhrovcu. Cestou sa obloha nad Strážovskými vrchmi zaťahuje a temnie - vyzerá to ako nácvik na koniec sveta. Preto sa nikam neponáhľame a radšej cestou vyjedáme Lenkine zásoby (teda, Lenka ma kŕmi a ja vyjedám...).

Obr. 1. Takto nás vítajú Strážovské vrchy...

V Uhrovci parkujeme na námestí v blízkosti štartu a pomaly sa chystáme. Prechádza okolo nás Braňo Gereg, zdravíme sa, želáme si všetko dobré. Na trati niekde pred nami je už aj Maťo Oravec. Mrákava na oblohe sa našťastie posúva niekam na východ.

Štart

Piatok 12.6.2020, 17:42 - vyrážame!

Obr. 2 Začiatok cesty za dobrodružstvom

Cesta na Jankov vršok

Lenka: Pri aute do seba tlačím ešte posledné zásoby “normálneho” jedla, lebo ako Braňo hovorí: “najlepšie zásoby sú tie, ktoré máš v sebe”. Táto zásoba energie sa však o chvíľku ukáže ako krátkodobá, keďže ju hore Jankovým vrškom cítim vysoko v krku. V kombinácii s teplým počasím a svižným tempom rozhodnutie padá rýchlo, musí to ísť von. Na pár minút sa ešte zvalím ku starému pňu, predýchavam túto drobnú nepríjemnosť a pokračujeme. Bežať sa mi ale akosi nedá. Nič to, začiatky bývajú ťažké. Viem, že to raz prejde, moc sa tým netrápim, beriem to vecne. Pozerám na Braňa a vidím, že sa nehnevá. Keď má pocit, že mi je lepšie, navrhuje “zbeh na hrad”, ktorý sa ako zbeh tvári pár metrov a vzápätí sa mení na cestu hore briežkom. Zábava sa začína, cítim sa už omnoho lepšie.

Braňo: Na začiatku nás čaká stúpanie, ale po Lenkiných chvíľkových problémoch vyrážame svižným tempom. Lenke je očividne lepšie (alebo sa tak aspoň tvári) a beží sa nám dobre.

Obr. 3 a 4. Na Jankovom vršku pózujeme pri pamätníku a obzeráme obrnený transportér

Uhrovský hrad

Obr. 5 Pred bránou Uhrovského hradu - s reklamným úsmevom

Lenka: Po príjemnom serpentínovom stúpaní sa dostávame na hrad, “propagačne” a najmä s úsmevom bežíme aj do kopčeka. Vymotať sa z hradu nám trvá pár minút, ale vôbec mi to nevadí. Ktovie kedy, a či vôbec, sa sem ešte niekedy dostanem. Dvaja reštaurátori sa tu vyvaľujú na slniečku a tak sa ich pýtame na cestu. Jeden z nich povie: “ale to máte ešte kus”. Ja sa len pousmejem, no Braňo vysvetľuje, čo všetko nás ešte čaká. Tu si prvýkrát reálne uvedomujem, na čo som sa to vlastne dala. “Nezrobíš nič, veď nejako bude”, prebehne mi hlavou a ako keby mávnutím prútikom zaženie všetky obavy.

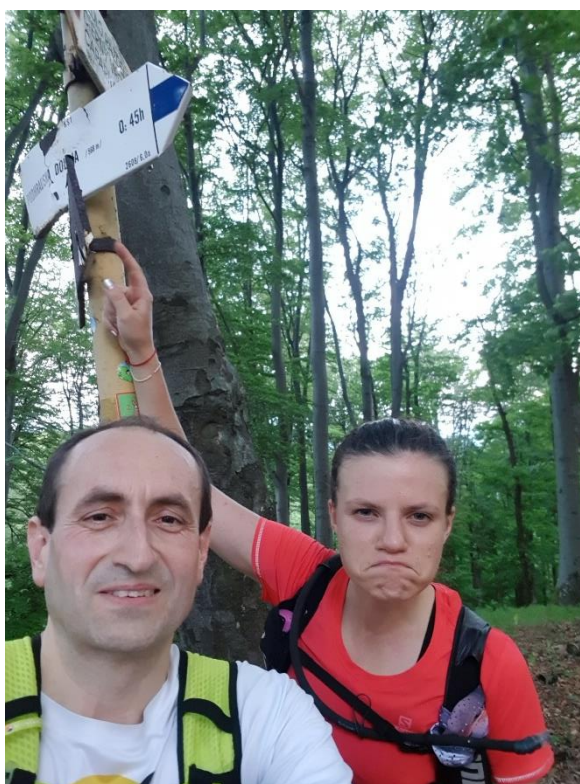
Braňo: Na tomto hrade som ešte nebol a páči sa mi tu. Využívame príležitosť sa tu chvíľu pomotať. Pokecáme s reštaurátormi a podľa ich rád vyrážame ďalej. Vyčasil sa, zdá sa, že nás čaká príjemný večer.

Cesta cez Rokoš

Lenka: Zapadajúce slniečko hreje o kúsok viac, ako mi je príjemné, celkom sa už teším, keď zapadne. Viem, že nočné kilometre nebudú zadarmo, no nebudú ma stáť toľko úsilia ako tie denné. Bežím ľahko, stále sa na niečom smejeme, trepeme dve na tri. Túto časť si vyslovene užívam. Idem prvá behavým singláčikom a v diaľke vidím pohyb. Vravím Braňovi, že buď nejaká zver, alebo sme dobehli Braňa Gerega. Úplne na ňom vidím, ako mi nechce veriť ani jednu z možností, ktoré som dala do pléna. Ukáže sa, že to je Braňo Gereg. Chvíľku sa držíme popri sebe. Keď nám prezradí, že si to roztrasoval na cca 39 hodín, padá mi sánka. V duchu ho ľutujem a obdivujem zároveň. Neplánujem na trase stráviť ani minútu navyše, náš plán je niečo ako ísť na pohodu, no čím skôr, tým lepšie.

V opojení dobrej nálady si nepripúšťam, že by na nám mohlo prihodiť niečo nepríjemné, hoci len malá komplikácia. Ako veľmi sa v tú chvíľu mýlim, sa ukáže už za pár hodín. Braňa nechávame na pospas jeho osudu a bežíme ďalej. Okolie Rokoša má svoje čaro, len keby nebolo stále tak dusno. Utrúsím teda, že by to tu bolo dokonalé, keby bolo troška popršané, načo mi Braňo odpovie, že Dalibor a Peťo G. si minulý týždeň určite hovorili to isté. Obaja vybuchneme od smiechu a v tejto nálade pokračujeme ďalej.

Braňo: Cesta na Rokoš je vyslovene pohodová, takto asi vyzerá trailový raj. Za Kňážinovými lúkami stretávame Braňa Gerega - jeho plán na priemernú rýchlosť 4,5 km/h vyzerá ako z príručky. Ale takto by som asi bežať nevedel. My si ideme svojím tempom, cestou pred nami od nedávneho dažďa očividne okrem Maťa Oravca nikto nešiel a tak sa hráme na stopárov. Fascinuje ma ako Lenka rozumie prírode. Číta stopy, všíma si rastliny i prejavy divej zveri, výborne sa orientuje. Zato ja sa lesom valím ako ignorant a okrem GPX trasy na hodinkách ostatné príliš nevnímam. Cestou sa stále chehceme a dosť blbneme:

Obr. 6 Lenka sa hrá na ježibabu

Nočná cesta do Liešťan

Lenka: Konečne som sa dočkala čerstvejšieho vzduchu. Na hrebni sú veľmi behavé úseky, no stane sa, že sa predierame pomedzi veľmi husté kríky. Jediné, čo mi prekáža, sú úseky s veľmi miernym stúpaním, ktoré sú síce behavé, ale predsa len, pri dlhších behoch preferujem citeľné stúpanie, kde môžem aj troška pokráčať a radšej to vypeckovať dole kopcom. V prípade Čierneho vrchu to však znamená zísť ho v permanentnom šmyku. Idem prvá, som troška obratnejšia ako Braňo. Predsa len, nohy dlhé až po zem majú aj svoje nevýhody a jemu je dopriata nechcená lesná balneoterapia a to hneď niekoľkokrát po sebe. Pred sebou vidím v blate stopy tenisiek. Som si istá, že patria Maťovi. Vidím, že tiež si tu i tam nechcene sadol na zem.

Braňo: Ochladzuje sa a už potme vychádzame na Čierny vrch. Pripadá mi to ako veľmi romantické miesto, priam magické prostredie k nejakej legende.

Obr. 7 Kríž na Čiernom vrchu má v noci svoje čaro

Obr. 8 Hádanka pre čitateľov - na trase medzi Čiernym vrchom a Suchým vrchom stojí táto veža.

Otázky: Kedy ju postavili? Na čo pôvodne slúžila? Na čo slúži dnes? Komu patrí?

Pri strmom zostupe z Čierneho vrchu sa však celkom nemagicky šmýkame. Lenka skáče elegantne ako laň, zato ja sa neohrabane a neromanticky váľam v blate. To je zrejme aj dôvod, prečo Lenke neskôr prišla na um rozprávka o troch prasiatkach...

Za Suchým vrchom by vraj mal byť prameň, chvíľu sa tam motáme pri akýchsi samotách a ohradách, ale nič nenachádzame. Tak bežíme ďalej a nad Liešťanmi dopĺňame vodu z potoka. V Liešťanoch sa dlho nezdržujeme, robíme povinnú zachádzku a selfie a vyrážame na Maguru.

Magura

Lenka: Z Liešťan sa musíme znova dostať hore. Prvá medzistanica je Chotá hora, cesta k nej vedie priamočiaro cez zablatené pole. Vôbec sa mi nejde zle, aj keď príjemné to nie je. Nemôžem dostať von z hlavy pesničku z rozprávky o troch prasiatkach. Spomínam si na všetky verše ale akosi ich neviem uložiť do správneho poradia. Moju myseľ zamestnáva [tá roztomilá pesnička](#) a občasné pošmyknutia. Na Chotej hore zastavujeme, Braňo si dáva nejaké "ľahké drogy", ja sladkosť. Pri otváraní batôžku som vytratila bundičku. Všimla som si to až neskôr, ale už sa mi nechcelo vracat'. Neberiem to veľmi tragicky. Teplota je tak akurát a v batôžku mám predsa rezervný pršíplášť. V diaľke vidíme blesky, približne na mieste, kde by akurát mohol byť Matej. Myšlienkové pochody mi prerušujú kŕče v lýtku. Signál, že nemám chodiť kopce po špičkách, ale našľapovať na celú nohu. Počúvam teda, čo mi telo hovorí, no na Magure si aj tak musím prestrečovať a troška premasírovať nohu. Samú ma prekvapí, že je to hneď fuč.

Braňo: V noci na mňa prichádza útlm, zatvárajú sa mi oči a tak si dávam gel s kofeínom. Ešteže je so mnou Lenka, rozpráva a pokúša sa poskladať prekvapivo spleťtý príbeh o troch prasiatkach. Je to určite detinská zábavka, ale drží nás to pri zmysloch - som Lenke vďačný, že mi bráni zaspáť. Cestou stretávame veľa zvierat, opatrne nás pozorujú, žiaria im oči vo svetlách čeloviek. Inak mi celá cesta cez Maguru dosť uniká z pamäti, v noci je to taká nevýrazná časť trasy.

Obr. 9 Magura - nevydarený pokus o štýl "Blair witch". Myslím, že vyzeráme dosť dehydrovaní.

Čičmany

Lenka: Od Magury do Čičmian máme len asi 6 dcl vody. Pre oboch. Nuž, nedá sa nič robiť. Pijeme len po troške, jeden s ohľadom na druhého, len po ťažšom stúpaní. Z Lazového vrchu už vidíme Čičmany, začína sa brieždiť. Vzdušnou čiarou sú vzdialené asi na 1,5 km, no my musíme obísť sedlo Javorinka a zjazdovku. Paradoxné je, že nohy máme celé rozmočené z brodenia sa rannou rosou, no v ústach akoby vyschlo. Z vody ostalo asi decko ale ani jeden ho solidárne nechce dopiť.

Braňo: Obaja sme smädní a tešíme sa na vodu v Čičmanoch - plánujeme si oddýchnuť a občerstviť sa. Nad Čičmanmi nachádzame prameň, napájadlo, prístrešky a lavičky - rovno tu zakotvíme, nalievame sa vodou a spamätávame sa. Je ráno, nočná únava zo mňa konečne opadáva. S jedlom do žalúdka prichádza aj optimizmus do hlavy...

Strážov

Lenka: Z Čičmian na Strážov vedie mierne stúpajúca asfaltka, volíme indiánsky beh. Keď sa skončí asfalt, bočíme mierne vpravo a onedlho sa pred nami zjaví strmé stúpanie na Strážov. Zavládne ticho, obaja máme čo robiť. Nevydržím to a začnem nadávať. Braňo sa pousmeje (to si iba myslím, v skutočnosti bol tak 20 m predo mnou, vôbec som mu nestačila) a k môjmu frflaniu tiež čosi prihodí. A tak sa stane, že sme sa bez väčšej námahy prefrflali až na lúku pod Strážovom. Keď stretáme dvoch bežcov z Pružiny, trpezlivo im vysvetľuje, o čo sa tu snažíme. Obdivujem, že sa mu to chce. Nechávam mu priestor, no keď vyššie dvoch minút vysvetľuje, kadiaľ vlastne vedie trasa, znova si uvedomujem, na čo som sa to dala. Ticho pozerám do zeme, ale cítim, ako si ma tí chlapci premeriavajú. Lúčia sa s nami so slovami, že vyzeráme dobre a idú si po svojom. Aaach, tieto klamstvá z milosti.

Braňo: Cestou z Čičmian cítim prílev energie. Čaká nás najvyšší vrch trasy a paradoxne sa naň začínam tešiť. Napriek preklínaniu a frflaniu (vyhlasujem, že neznášam kopce a odtiaľ už budem behať len v Bratislave po hrádzi a na výlet pôjdem len k vodnému mlynu do Kolárova a...) sa nám stúpa celkom dobre a onedlho sme pod vrcholom. Chvíľu pokecáme s miestnymi bežcami a nechávame sa odfotiť bivakujúcimi turistami. Potom vyrážame ďalej.

Obr. 10 Výhľad zo Strážova

Cesta na Mojtín

Lenka: Začínam pociťovať prebdenú noc. Slnko sa už do toho riadne oprelo a tak si vyhrňam kraťasy, ako to len ide. Nevieme nájsť značenie, akonáhle vidíme značku, berieme to šrégom k nej. Asi je na mne vidno, že nemám práve dobrý moment, pretože mi Braňo podchvíľou hovorí, že už-už sa to začne lámať, pôjdeme dole. Najskôr mu naivne verím, no keď to počujem piaty krát, a stále stúpam, pod tlakom priznáva, že “ma mystifikuje”. To ma celkom pobaví a čudujsasvete, o chvíľku naozaj zbiehame dole.

Braňo: Slnko stúpa a my vyrážame ďalej zo Strážova cez Zliechov na Mojtín. V Zliechove ani nezastavujeme, po trase nie je krčma ani obchod. Pokračujeme na Mojtín. Tentokrát prichádza útlm na Lenku. Snažím sa do nej vliať trocha optimizmu. Darí sa mi to tak “striedavo oblačno”, ale nakoniec prichádzame do Mojtína (slovenčinári ozvite sa - je správne “do Mojtína”, alebo “na Mojtín”?).

Tu kúsok od trasy nachádzame malý obchod a nakupujeme vodu a jedlo. Sedíme na lavičke pred obchodom, napchávame sa a kecáme s miestnym ochmelkom. S plnými bruchami vyrážame ďalej na Rohatú skalú.

Rohatá skala

Lenka: Som rada, že znova stúpame. S takým plným bruškom sa beží naozaj ťažko. Po nie celkom prehľadnom stúpaní to začína vyzeráť, že sme sa už dostali na hrebeň pred Rohatú skalú. Bežím prvá, o čomsi debatíme a zrazu si uvedomujem, že bežím dosť nekoordinovane a cesta tadiaľto určite nevedie. Pípanie hodínok, že som mimo trasy ignorujem už kdesi od Strážova a tak sa (mojou vinou) musíme predierať húštinou a hľadať cestu. Ako tu tak bojujem o prežitie, zrazu nevidím Braňa. Kričím, no nič nepočuť. Keď sa znova nájdeme, hovorí niečo v zmysle, že druhý východ slnka na trase už zažiť nechce a s tým sa úplne stotožňujem. Kratučké lezenie na Rohatú skalú je vítaná zmena pohybu. Pri zbehu z nej som skoro skočila na jednu krásnu užovku. Celkom som sa vytrápila, no zase vidím Matejove stopy a podľa nich usudzujem, že pády tu neobišli ani jeho.

Obr. 11 Nájdite hada!

Braňo: Cesta z Mojtína je celkom príjemná a pohodová. Lenka cestou nachádza užovku. Tá sa ale s nami nechce baviť a plazí sa preč. Na Rohatú skalu sa lezie kúsok pomocou reťazí, je to celkom príjemné oživenie. Je čas potrénovať nielen nohy, ale aj ruky.

Obr. 12 a 13 Rohatá skála

Košecké Podhradie

Lenka: Dole bežím s pomocou zotrvačnosti, no keď vybiehame z lesa na poľné cestičky, slniečko začína znova ukazovať svoju silu. Darí sa mi odosobniť sa od toho a udržať si tempo, no keď bežíme okolo krčmy Reset, akosi nás vcucne. Pauzičky sa nebránim, Braňo mi totiž ukazuje, kadiaľ pôjdeme na Vápeč.

Braňo: Z Rohatej skaly strmo klesáme a potom plynulo vbiehame do Košeckého Podhradia. Nachádzame krčmu so sympatickým názvom RESET, neváhame a okamžite tu zaparkujeme. Toto je očividne obľúbená zastávka cyklistov - zopár neskutočne zabahnených exemplárov tu parkuje tiež a nalieva sa kofolou. Resetujeme, jeme a pijeme, oddychujeme. Máme pred sebou posledný náročný výstup - Vápeč.

Vápeč

Lenka: Teplooooo! Dusno! Všade, kde vidím vodu, sa celá oblievam. Nemám krízu, no nechce sa mi premáhať sa, tak občas zaostávam. V stúpaní na Vápeč volá Lucka. Odhliadnuc od toho, čo nám oznamuje, ma neskutočne teší, že ju počujem. Cítim, ako mi pribúdajú sily, no do kopca za Braňom aj tak nestačím. V duchu si hovorím, že tie dlhočizné nohy by mu bolo treba skrátiť. Kým on urobí krok, ja "stihnem" dva až tri. Len mu ticho závidím a snažím sa stíhať jeho tempo. To teplo ako keby naňho vôbec nepôsobilo.

Braňo: Oddýchnutí a zresetovaní vyrážame ďalej, slnko páli a tak sa cestou ochladzujeme vodou zo studne pri ceste. Pod Vápčom mi zvoní telefón, volá Lucia, chce vedieť ako na tom sme. Teší ma, že sa ozvala, povzbudilo nás to. Dozvedáme sa, že Maťo Oravec musel v Hornej Porube skončiť a pred nami už nikto nie je. Začíname stúpať na Vápeč, výstup je náročný, no nie je to žiadny extrém. Mám to tu rád, myslím, že Vápeč je najkrajšie miesto v celých Strážovských vrchoch. Na vrchole je hromada turistov - priam tlačienica. Preto sa dlho nezdržujeme a zbiehame do Hornej Poruby.

Obr. 13 Vápeč je jediný vrchol Strážovských vrchov, kde je zvyčajne veľa turistov

Horná Poruba

Lenka: Zbeh z Vápča sa mení na utekanie pred búrkou, hromy ma presviedčajú o tom, že bežím značne pod svoje aktuálne možnosti a zrýchľujem. Útočisko nachádzame v autobusovej zastávke. Dážď stále silnie, ukladám sa teda na lavičku s vidinou chvíľkového podriemania. Netrvá dlho a budím sa na to, že na mňa prší. Dážď nahnal do prístrešku hotovú povodeň. Po dvoch hodinách vychádzame, no v lesoch nad Hornou Porubou si nás nájde ďalší dážď, hromy, vidíme aj blesky. Pred búrkami mám veľký rešpekt, prosím Braňa, aby sme len kráčali, pokiaľ sa nebudem cítiť komfortnejšie.

Braňo: V Hornej Porube je obchod a krčma ďaleko od trasy a tak si vodu vypýtame od ochotných obyvateľov. Je sparno a nad Vápčom sa podozrivo zmráka a tak preventívne zaliezame do murovanej autobusovej zastávky. Najvyšší čas! Spustí sa neskutočná búrka a prietrž mračien. Po ceste sa valia potoky vody, o chvíľu je podlaha zastávky zaliata vodou. Nohy si vykladáme na lavičky a čakáme kedy sa to preženie. Trvá to takmer dve hodiny. Ešte si to neuvedomujeme, ale toto je bod zlomu. Doteraz v podstate pohodový trail končí a začína putovanie Mordorom...

Keď prestane pršať, pokračujeme ďalej. V diaľke ešte hrmí, po ceste, v priekopách a vlastne všade sa valia potoky vody. Z nejakej stodoly búrka zhodila škridly, prechádzame po črepopch. Schádzame z asfaltky a stúpame nad dedinu - a tu sa začína trailové peklo. Kráčame potokom dažďovej vody, terén je úplne rozmočený a až absurdne šmyklavý. Najväčší mor sú ale podmáčané lúky - pôda je ako namočená špongia a od trávy sme mokří až po stehná. Akoby sme chodili po kolená vo vode. Lenka sa obáva bleskov z búrky, ktorá akoby ustupovala pred nami. Chce kráčať, ale v tomto teréne sa aj tak behať nedá. Sme radi keď sa pomocou palíc dokážeme vyškríabať hore hoci aj miernym svahom.

Obr. 14 a 15 Na odchode z Hornej Poruby - áno, cesta vedie hore potokom...

Trenčianske Teplice

Lenka: Chodenie potokmi a bahnom, ktoré vytvorila búrka si pýta svoju daň. Pred Trenčianskymi Teplicami už nedokážem myslieť na nič iné, len na to, ako si chcem prezúť ponožky a aspoň troška presušiť premočené chodidlá. Absolútne nevnímam čas, no Braňo vraví, že si pred druhou nocou musíme dať niečo teplé. Len si pomyslím "Čo? Druhá noc? Už?". Polievka je vynikajúci nápad. Na chvíľku odvráti moju pozornosť od toho nepríjemného mokra v teniskách. Nasadzujem čelovku a nad mestom sa predierame ešte väčším bahnom a kalužami ako doteraz. Značky sú tu vzácnosť, ani gps nám tu veľmi nepomáha. Dost' nadávame a predierame si vlastnú cestu. V jednej časti ma pri každom druhom kroku zošmykne naspäť. Zdá sa, že to nemá konca. Vyslovene sa plazíme hore. Na žiadny beh, dokonca ani na obyčajnú chôdzu sa tu nedá ani pomyslieť. Nohy máme zablatené až nad kolená.

Braňo: Trasu z Hornej Poruby cez Trenčianske Teplice, Petrovu Lehotu, Baske až po Trtávku si ako-tak pamätám zo Strážovskej päťdesiatky. Aspoň o jeden problém menej, lebo ich máme aj tak dosť. Sme mokří, ochladzuje sa, nadchádza večer. Na zúfalo pomalý pohyb míňame priveľa energie. V Trenčianskych Tepliciach skončíme hneď v prvej krčme "Ponorka" a trochu sa spamätávame. Nie je to nijako fajnový podnik, ale ani my fajново nevyzeráme. Po večeri vyrážame do druhej noci nášho (už len) pochodu.

Nad Trenčianskymi Teplicami sa zamotá turistické značenie aj gpx v hodinkách, ale túto pascu už poznám a tak bez ohľadu na zmätočné značky stúpame hore a trochu doprava. Vystúpame na lesnú cestu, ktorá nás prakticky po vrstevnici privedie na rázcestník pod Čvirigovcom. Odtiaľto je už značenie pomerne civilizované, aj gpx ukazuje celkom rozumne. Zato cesta je buď klzké bahno alebo mláka. Neskutočne sa šmýkame a - samozrejme - opäť sa váľam v blate. Ja len nadávam, ale Lenka sa očividne trápi - zjavne ju veľmi bolia nohy.

Petrova Lehota

Obr. 16 Petrova Lehota - druhý (tiež neúspešný) pokus o fotku v štýle Blair witch

Lenka: Rozmočená koža na chodidlách mi začína zospodu praskať. Doteraz som o tom Braňovi nepovedala, lebo sa mi s tou bolesťou darilo nejako koexistovať, no každým krokom sa to zhoršuje. Asi to nevnímam objektívne, no každý došlap, obzvlášť na najmenšiu nerovnosť, je pre mňa ako dostúpiť na hranu žiletky. Priznávam teda farbu. Myslím, že si to všimol už omnoho skôr aj sám. V tejto situácii s tým ale nemôžem nič iné robiť, sťažovanie sa tiež nijako nepomôže, ideme ďalej. Tempo je zpomalené jednak terénom, no najmä mojou (ne)schopnosťou.

Cesta je dosť jednotvárna. Celý svet sa zužuje na svetelný kužel z čelovky. Pár hodín vnímam len rozbitú cestu, moje špinavé nohy, občas v diaľke zasvietia oči zvierat a zas tá rozbitá cesta. Čelovku si dávam okolo pása v nádeji, že aspoň troška rozbijem túto monotónnosť, no nepomáha to. Som neskutočne rada, že Braňo je tu so mnou. On vyzerá, že je plne pri zmysloch, tuším sa ani moc nestázuje, občas dokonca aj zavtipkuje.

Braňo: Do Petrovej Lehoty prichádzame už v úplnej tme. Niet sa tu prečo zdržovať, pokračujeme ďalej. Z Petrovej Lehoty až na chatu Baske je to nekonečné blúdenie bahnitým, šmyklavým a ťažbou dreva zničeným lesom. Musím povedať, že som dosť zhrozený stavom lesa po ťažbe. Kypí vo mne zlosť. Lenke je čoraz horšie, snažím sa ju povzbudiť. S pokračujúcou nocou prichádza útlm. Je čas nasadiť chemické zbrane, kávu ani kolu nemáme a tak vyťahujem kofeínové tabletky. Zaberajú. Keď nič iné, aspoň to bahno viac vnímam...

Chata Baske

Lenka: Dvere do chaty sú pootvorené, tak opatrne vchádzam dnu. Prekvapí ma štekot miestneho psíka, dokonca tak, že zvýsknem. Nechcene tým zobudím celú chatu. Všetci sú ku nám veľmi milí, aj predtým, ako vysvetlíme, prečo tu o tretej ráno buntošíme. Neskutočne srdeční ľudia. Hneď sa ponúkajú, že nám urobia čaj. Musíme odmietnuť, ešte máme pred sebou kus cesty. Ako veľmi nereálny sa mi zdá byť "dobeť" do Uhrovca v tejto chvíli, to ani neviem opísať. Veľmi ma mrzí, že Braňo so mnou zažije na trase aj druhý východ slnka.

Braňo: Vychádzame k rázcestníku na Baske. Je dobre, že máme za sebou posledný väčší kopec na trase. Bohužiaľ, Lenka vyslovene trpí. Napreduje doslova so zaťatými zubami. Dochádza nám voda a tak sa pokúšame zistiť, či domáci náhodou nie sú hore. Ak aj neboli, tak po našom zisťovaní a štekote ich psa už sú... Naozaj neviem ako sa im poďakovať, veľmi nám pomohli!

Sedlo Trtávka

Lenka: Úsek od chaty Baske po najbližšiu civilizáciu som úspešne vytesnila z pamäte a rozhodne sa v spomienkach neplánujem k nemu už nikdy vrátiť. Jediné, čo mi utkvelo v pamäti je to, ako si zúfalo želám, aby ma začalo bolieť niečo iné. Asi nie som úplne najsilnejší kus, ale je to na mňa až príliš intenzívne a trvá to už nekonečne dlho.

Braňo: Za normálnych okolností (normálne okolnosti = Strážovská päťdesiatka) tento úsek milujem, ale teraz nie sú normálne okolnosti. Donekonečna sa plazíme bahnitým lesom a močaristými lúkami. Pomaly sa rozvidnieva a vidíme veľa skutočne obrovských jeleňov. Príliš sa nás neboja - veď ani nemajú prečo. Duševne sa pripravujem na to, čo nás ešte čaká. Mám na to vlastné príslovie - nohy môžu byť drevené, ale vôľa musí byť železná...

Cesta na Demovec

Lenka: Štádium, v akom sa práve nachádzam, sa nedá nazvať bdelosťou. Hovorím Braňovi, že tu pri tej búdke si musím na pár minút sadnúť. Keď sa blížíme, žiadna búdka tam ale nie je. On vraví, že si posedíme tam, pri rozcestníku. Zreteľne ho vidím, nemusí ani ukázať miesto, ktoré má na mysli. Druhý omyl. Ostávam ticho, momentálne neviem rozlíšiť, čo ozaj vidím a čo vidím preto, lebo chcem. Keď sa naozaj dostaneme tam, kde sa máme dostať, pýtam ho o kofeínovú tabletku. Vôbec nezaberá. Čo ma ale privedie naspäť k sebe, je nervózne zaručanie medvedice asi 40 metrov od nás. Vidíme, ako aj s dvoma "mláďatami" utekajú pred nami smerom na Demovec. Tie jej mladé teda vôbec malé nie sú. Tri obrovské hnedé balvany pred nami utekajú hore kopcom. Že to naozaj nebol prelud, sa ukazuje ešte 40 minút, keď kráčame po medvedích stopách. Nebojím sa. Braňo už spieval, to skoro odplašilo aj mňa. Bolest' chodidiel sa snažím prebiť Flectorom, no bezúspešne.

Braňo: Nad ránom nastupuje môj "oblúbený televízny program" na skutočne dlhých ultratrailoch. Na konci druhej prebdenej noci notoricky mávam pareidolie. (Pareidolie sú také vidiny, keď si mozog z reálnych obrazov dotvára to, čo chce vidieť. Skrátka, človek vidí haluze. Môžete si povedať, že nie som normálny, nuž ale kto normálny robí ultratrail?). Lenka tým očividne trpí tiež. Dúfam, že keď konečne vyjde slnko, tak to prejde. Takto sa pomaly motkáme až pod Demovec. Tam Lenka zbadá medvediu rodinku a ukazuje mi ju. Bohužiaľ, tieto medvede sú až príliš reálne. Našťastie o nás nejavia záujem, cesta na Demovec však vedie cez miesto kadiaľ prechádzajú. Nasadzujem teda zbraň hromadného ničenia - začínam spievať...

Cieľ – stihli sme to!!!

Obr. 18 Cieľ. Hurá, dali sme to v limite - za 43:56

Lenka: Áno, aj ja vidím, ako vyzerám. Fotka nie je hrozná, zodpovedá tomu, ako človek vyzerá po dvoch prebdených nociach. Keď si konečne sadnem, opatrne vyzúvam tenisky a ponožky. Nemôžem uveriť tomu, že tieto totálne biele kypťíky patria k môjmu telu. Koža mi na niektorých miestach popraskala do hĺbky tak 0,5 cm. Za celú dobu mi ani nenapadlo, že to môže zájsť až takto ďaleko. Volám mamine, neviem, čo s tým. Utešuje ma, že keď to preschne, bude to vyzeráť lepšie. Popravde, myslela som, že mi tie nohy rovno amputujú.

Som taká vyčerpaná, že zaspávam na lavičke len tak, ako som, ani som si nestihla podprieť hlavu o batôžtek. Je mi úplne jedno, že som v strede námestia, babky chodia z kostola, štamgasti pokukujú z krčmy, okolo sú ľudia. Zúfalo si potrebujem pospať. Keď sa asi po hodinke budím, vidím, že Braňo to zvládol až do auta. Smáďi ma, no po vodu si nedokážem prejsť sama (medzi mnou a autom sú 2 dlhé metre). Neostáva mi nič iné, len ho zobudiť. Pre okoloidúcich to vyzerá asi takto: špinavá žena pololežiaca na lavičke za bieleho dňa pokrikuje na auto zaparkované hneď vedľa nej, že chce piť. Nuž, keď zanechať dojem, tak poriadny.

Ponúkol sa mi kamoš, že po mňa príde, tak posielam ochotného Braňa domov k rodine. Bez pomoci sa neviem ani pohnúť. Keď dorazí, musí mi pomôcť do, aj z auta, doniesť ma až do mojej kúpeľne. Hlboká vďaka, Kristián! Po ceste domov mu ukazujem, kde som trávila víkend. Zdá sa mi to celé neuveriteľné a keď prechádzame popod Strážov, mám pocit, že odkedy som tam bola, uplynul tak rok.

Braňo: V cieli zo mňa opadáva adrenalín a prichádza čas platiť. Celé telo začína bolieť. Ešte než sa rozsypem na súčiastky tak preparkujem auto k Lenke (z tej sa v momente príchodu do cieľa stáva nehnuteľnosť) a donesiem nám kofolu z krčmy. Lenkine chodidlá vyzerajú hrozne - primerane tomu, že sa desiatky hodín odierali vo vode. Naozaj si musela prejsť peklom! Moje chodidlá síce vyzerajú trochu podobne, ale nemám veľké plúzgieri a môžem chodiť skoro ako človek - asi mám naozaj hrošiu kožu...

Lenka si volá odvoz (rozhodne je bezpečnejšie ak ju povezie niekto iný než ja po dvoch nociach bez spánku) a zaspáva na lavičke. Rýchlo niečo zjem a zaspávam v aute - potrebujem sa trochu spamätať aby som bol schopný odšoférovať domov. Keď sa zobudím, Lenkin odvoz už je na ceste. Lúčim sa s Lenkou a vyrážam domov.

Hodnotenie Strážovskej výzvy:

Lenka: Pred začiatkom som sa snažila nemať žiadne očakávania. Spätne si uvedomujem, aké náročné to bolo. Dĺžka, prevýšenie, náročnosť na orientáciu, výkyvy počasia, self-supported štýl, nie je to pretek, neustále treba hľadať značenie, psychicky je to náročnejšie ako fyzicky. Blato a voda sú faktory, ktoré exponenciálne zintenzívnili môj zážitok. Trasa je to síce parádna, no preverí sily každého. Určite sa oplatí počkať si na lepšie počasie a mať dobrého parťáka tiež nie je zlé :).

Braňo: Na tento trail dlho nezabudnem! Myslím, že organizátorom sa podarilo vymyslieť oveľa brutálnejšiu trasu než pôvodne plánovali. Strážovské vrchy sú krásne a rozmanité - a veľmi ťažké. Nie je to jedinou konkrétnou vecou - ani dĺžka, ani prevýšenie nie sú sami o sebe extrémne. Spolu s počasím, bahnitým terénom, nedostatkom vody však vytvárajú "smrtiaci koktail". V každom prípade to bol silný zážitok!

Hodnotenie parťáka:

Lenka: Úprimne môžem povedať, že bez Braňa by som došla možno za rok, možno vôbec. Jeho láskavým zmyslom pre humor dokázal odľahčiť každú ťažkú situáciu, v ktorej sme sa ocitli. Presne vie vycítiť, kedy človek potrebuje povzbudiť. Jeho komplimenty nie sú prvoplánové, jeho rady dokonca prijímam s úsmevom. Keď mi počas druhej noci povedal, že sme rovnaká krvná skupina, ani netušil, ako veľmi ma to potešilo a koľko energie mi touto banálnou vetou dodal. Netuším, ako to dokáže, ale pozná odpoveď asi na všetko. Na ultra nie je dôvod, ani priestor na niečo sa hrať a o to viac vyniká Braňova úprimná srdečnosť a obetavosť. Už teraz sa teším, čo ďalšie vymyslíme.

Braňo: Musím priznať, že Lenku obdivujem. Pod nežným zovňajškom sa skrýva oceľová pružina. Lepšiu parťáčku si človek jednoducho nemôže priať. Je to dievča do každého počasia. Charakter človeka sa prejaví v ťažkých chvíľach a ťažkých chvíľ sme si naozaj užili dosť. Napriek všetkej únave a bolesti má Lenka takmer stále dobrú náladu a vďaka nej mi na cestu svietilo slnko aj keď bola tma.

Slová na záver: Ako vraví klasik Dalibor - a taký pekný víkend to mohol byť....